

Jihočeská univerzita v Českých Budějovicích

Teologická fakulta

Katedra filozofie a religionistiky

Bakalářská práce

Religionizita Domažlicka

Zpracovala: Ludmila Kodýtková

Obor: Náboženská výchova a etika (NVEK)

Forma studia: Kombinované studium

Vedoucí práce: Doc. Mgr. Jaroslav Vokoun, Th.D.

Rok: 2009

Prohlašuji, že svoji bakalářskou práci jsem vypracovala samostatně pouze s použitím pramenů a literatury uvedených v seznamu citované literatury.

Prohlašuji, že v souladu s § 47b zákona č. 111/1998 Sb. v platném znění, souhlasím se zveřejněním své bakalářské práce, a to v nezkrácené podobě elektronickou cestou ve veřejně přístupné části databáze STAG provozované Jihočeskou univerzitou v Českých Budějovicích na jejích internetových stránkách.

Děkuji vedoucímu bakalářské práce Doc. Mgr. Jaroslavu Vokounovi, Th.D.za cenné rady, připomínky a metodické vedení práce.

Dále děkuji všem pracovníkům teologické fakulty za jejich usilovnou činnost v předávání znalostí a za jejich ochotu mi pomoci v obdobích mého špatného zdravotního stavu.

Poděkování také patří Mgr. Pavlovi Kolářovi za kontrolu gramatiky.

A nakonec děkuji svému partnerovi Petru Hubinákovi, který mi fyzicky pomohl udržet chod naší domácnosti, jak při mé nemoci, tak i při mém studiu, a který mne celou dobu psychicky povzbuzoval ke školní činnosti i přes nepříznivé okolnosti v mém životě.

OBSAH

Obsah	4
1. Úvod	5
2. Církev	6
2.1. Definice církve	6
2.2. Základní členění křesťanských církví	7
2.3. Registrované církve a církevní společenství v České republice	7
2.4. Stručná charakteristika katolické církve	8
2.5. Církve uznávající primát římského biskupa (vč. sjednocených církví) ..	9
2.6. Katolické církve, které neuznávají primát římského biskupa	9
2.7. Základní prvky katolické víry	9
3. Plzeňská diecéze	12
3.1. Vikariáty	12
3.1.1. Vikariát Cheb	13
3.1.2. Vikariát Karlovarský	14
3.1.3. Vikariát Klatovský	16
3.1.4. Vikariát Plzeň – město	17
3.1.5. Vikariát Plzeň – Jih	19
3.1.6. Vikariát Plzeň – Sever	20
3.1.7. Vikariát Rokycanský	20
3.1.8. Vikariát Sokolovský	22
3.1.9. Vikariát Tachovský	23
3.1.10. Vikariát Domažlický	24
3.2. Mnou vybrané farnosti	26
3.2.1. Domažlice	26
3.2.2. Horšovský Týn	28
3.2.3. Hostouň	33
3.2.4. Mělnice	35
3.2.5. Kdyně	36
3.2.6. Koloveč	37
3.2.7. Plzeň	38
4. Vyhodnocení dotazníku	39
4.1. Celkové shrnutí zmíněných farností	39
Použité informační zdroje	41
Přehled příloh	42
Přílohy	43

1. ÚVOD

Tuto bakalářskou práci jsem se rozhodla věnovat tématu religionistiky na Domažlicku, protože jsem chtěla zhodnotit svoje hojně nasbírané zkušenosti z mého života stráveného v této oblasti.

Nejsem příslušnicí katolické církve od narození, ale to mi nebránilo v pozorování života věřících lidí dávno předtím, než jsem sama uvěřila. Ke katolické církvi i k víře jako takové jsem konvertovala v roce 1998, kdy začal můj skoro dvouletý katechumenát. K mému křtu i biřmování došlo v roce 2000 v kostele Nanebevzetí Panny Marie v Kolovči, kdy byl koncelebující duchovním Mons. František Radkovský.

Díky nenadálým okolnostem jsem během svého dosavadního života bydlela na Domažlicku na více místech a to mi poskytlo hojný studijní materiál pro vytvoření této práce. Prošla jsem farnostmi Mělnice, Hostouň, Horšovský Týn, Koloveč, Kdyně a Domažlice. Každá byla něčím osobitá a zvláštní, stejně jako její obyvatelé. Proto jsem se rozhodla tuto bakalářskou práci zaměřit na prožívání víry i sounáležitosti s katolickou církví.

Na počátku jsem pokládala za nutné upřesnit rozložení církví na území České republiky i Plzeňské diecéze. Název Plzeňská diecéze uvádím záměrně, protože během psaní této práce jsem již bydlela v Plzni, a proto jsem se rozhodla ji v konečném zhodnocení uvést pro poskytnutí celého obrazu v Plzeňské diecézi, kam spadá hlavní téma práce – Domažlicko.

Struktura práce je taková, že na počátku každé kapitoly uvádím obecné informace o dané farnosti, pak zde uvádím věci ze svého pozorování. V úplném počátku práce jsem zařadila definici církve, stručnou charakteristiku katolické církve a výpis registrovaných církví na území České republiky. V závěru uvádím fakta získaná z mnou prováděného průzkumu pomocí anonymního dotazníku.

Protože sama patřím do společenství katolické církve, většina

poznatků pochází z katolického společenství daných farností. Ale pokud se mi naskytla jiná zkušenost s prožíváním víry, tak je zde uvedena.

Mým cílem bylo alespoň částečně nastínit religionizitu v Plzeňské diecézi konkrétně v oblasti Domažlicka.

Použité metody jsou pozorování, zpracování a shrnutí dostupných dat a osobní průzkum formou dotazníku.

Obecné údaje jsem čerpala z internetových serverů, webových encyklopedií a s laskavým dovolením generálního vikáře ze záznamů samotné Plzeňské diecéze o rozložení věřících, o jejich počtech na mších svatých, o vykonaných svátostech, o vyučování katechismu a o společenství mládeže i dospělých.

Důležité upozornění – jde opravdu jen o částečné nastínění religionizity tohoto kraje, protože podrobněji zpracovaná studie, jež by plně obsáhla dané téma, by poskytla materiál na mnohem rozsáhlejší práci než je tato a vyžádala by si i mnohem delší zkoumání, než jsem měla k dispozici.

2. CÍRKEV¹

2.1. Definice církve

Církev (řecky κυριακή □ κκλησία = shromáždění Pánovo [z κύριος Pán – tj. Ježíš Kristus a □ καλε□v svolávat], latinsky ecclesia = shromáždění, hebrejsky לִקְוֹה qahal = slavnostní shromáždění Božího lidu, do češtiny přes staroslověnské crky, gen. crkve církev) je českým právem chápána jako křesťanská náboženská společnost.

Slova se užívá v těchto významech:

Ve smyslu společenství všech křesťanů; tomuto významu odpovídá

¹ Vše o církvi je z encyklopedie Wikipedie na internetu hl.odkaz:
<http://cs.wikipedia.org/wiki/C%C3%ADrkev>

teologický pojem tělo Kristovo, v němž jsou jednotliví věřící částmi tohoto těla a Kristus duchovní hlavou. Ve smyslu jednotlivé církve, tj. vyznání a denominace. V protestantských církvích se pro tento význam užívá též pojmu sbor ve smyslu jednotlivého shromáždění věřících. Pojem denominace (z latinského denominare vyjmenovávat) se používá pro označení takovéto jednotlivé církve. Podobně se používá i pojmů vyznání (náboženské) nebo konfese (z lat. confessio).

V katolickém prostředí se tímto samotným pojmem označuje sama katolická církev. Teologicky se pojmu církev věnuje teologické odvětví ekleziologie, která se snaží popsat, jak církev sama sebe chápe. Registrovaná církev může zakládat církevní právnické osoby a nejběžnější církevní právnickou osobou je farnost.

2.2. Základní členění křesťanských církví

Katolická církev – Římskokatolická církev

*Další církve v jednotě s Petrovým stolcem (římskou církví), které mají svou vlastní organizaci a bohoslužbu **Starokatolická církev, Anglikánská církev, Protestantství - Reformované církve a Luteránské církve, Pravoslavná církev, Východní monofyzitské církve, Nestoriánské církve***

*Některé skupiny nepovažuje většina křesťanů za součást křesťanství, ačkoliv ony samy se za křesťanské církve či společnosti považují. Mezi ně patří např. **Svědkové Jehovovi, Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů (Mormoni).***

2.3. Registrované církve a církevní společenství v České republice²

***Apoštolská církev
Bratrská jednota baptistů
Církev adventistů sedmého dne
Církev bratrská***

² <http://cs.wikipedia.org/wiki/C%C3%ADrkev>

Církev československá husitská
Církev Ježíše Krista Svatých posledních dnů (Mormoni) v České republice
Církev živého Boha
Církev řeckokatolická
Církev římskokatolická
Českobratrská církev evangelická
Evangelická církev augsburského vyznání v České republice
Evangelická církev metodická
Jednota bratrská
Křesťanské sbory
Luterská evangelická církev a. v. v České republice
Novoapostolská církev v České republice
Pravoslavná církev v českých zemích
Ruská pravoslavná církev, podvorje patriarchy moskevského a celé Rusi v České republice
Slezská církev evangelická augsburského vyznání
Starokatolická církev v České republice
Církev Křesťanská společenství
Obec křesťanů v České republice
Náboženská společnost českých unitářů
Náboženská společnost Svědkové Jehovovi

2.4. Stručná charakteristika katolické církve³

Katolické církve se chápou a definují ve společenství s dalšími církvemi jako Kristem založený lid nové smlouvy. Potvrzují a navzájem si uznávají nepřetržitou dějinnou kontinuitu s církví založenou Ježíšem Kristem, která je zaručena apoštolskou posloupností - biskupským a kněžským svěcením. Sdílejí víru, že církev byla založena sesláním Ducha Svatého o letnicích (Skutky apoštolů). Založení úřadu biskupů a kněží klade katolická církev do Ježíšova ustanovení při Poslední večeři: „To konejte na mou památku.“ Římskokatolická církev uznává apoštolskou posloupnost pravoslavných církví a starokatolické církve, avšak vyslovila se negativně o apoštolské posloupnosti luteránských církví a anglikánské církve. Uznává nejvyšší autoritu papeže, římského biskupa, tvrdí, že jejich nepřerušená řada sahá až k apoštolu Petrovi. Na rozdíl od mnoha jiných katolických církví (v širším slova smyslu) tvrdí, že zaslíbení daná Ježíšem Petrovi, když jej označil za skálu, neskončila jeho smrtí, ale nositeli jeho autority „klíčů“ jsou i jeho nástupci. Církve s apoštolskou posloupností pak katolická

³ http://cs.wikipedia.org/wiki/Katolick%C3%A1_c%C3%ADrkev_v_%C4%8Cesku

církev označuje za církve, resp. sesterské církve, církve bez ní pak za církevní společenství, neboť apoštolskou posloupnost považuje za podstatnou vlastnost církve. Katolické církve můžeme obecně rozdělit na ty, které uznávají autoritu (primát) římského biskupa, a na ty, které jej neuznávají.

2.5. Církve uznávající primát římského biskupa (vč. sjednocených církví)

Římskokatolická církev, Apoštolský exarchát Makedonie, Arménská katolická církev, Etiopská katolická církev, Gruzínská katolická církev, Chaldejská katolická církev, Italsko-albánské církve (eparchie Lungro a Piana degli Albanesi), Italsko-řecké církve (Grottaferrata), Koptská katolická církev, Maronitská katolická církev, Melchitsko-řecká katolická církev, Ruská katolická církev, Řeckokatolické církve (Řecko, Rumunsko, Ukrajina, Podkarpatská Rus, Česká republika, Slovensko, Srbsko, Maďarsko, Bělorusko, Rusko, Bulharsko, Chorvatsko, Srbsko), Syrsko-malabarská církev, Syrsko-malankarská církev, Syrská katolická církev

2.6. Katolické církve, které neuznávají primát římského biskupa

Anglikánská církev, Čínské katolické lidové sjednocení, „Erneuerte Kirche“ (v Německu), Neuchristen (společenství kolem biskupa ve Schwertu), Palmariánská katolická církev, Pravoslavné církve, Starokatolické církve, Starosvatá katolická církev,

2.7. Základní prvky katolické víry

Katolické církve mají určité věroučné zásady, na nichž se shodují a které je (alespoň zčásti) vyznačují. Základem jsou velká vyznání víry (kréda), mezi nimi zvláště Apoštolské vyznání víry a Nicejsko-konstantinopolské vyznání víry. Mezi tyto zcela základní pravdy patří v krátkosti též následující:

Bůh je jeden.

***Bůh je nejvyšš spravedlivý.
Existují tři božské osoby: Otec, Syn a Duch Svatý.
Syn Boží se stal člověkem, zemřel na kříži a byl vzkříšen pro naši spásu.
Lidská duše je nesmrtelná.
K lidské spáse je nezbytně zapotřebí milosti Boží.***

Toto katolické vyznání je shodné s mnoha jinými křesťanskými vyznáními.

Podle víry katolických církví Bůh postupně zjevoval v dějinách lidstvu svou blízkost a lásku (Starý zákon), až se jeho Syn stal člověkem v Ježiši Kristu. Po jeho smrti a vzkříšení Boží Syn sesílá svým apoštolům Ducha Svatého jako dar, aby jeho prostřednictvím mohl být se svými učedníky až do dne, kdy znovu přijde ve slávě. Pramenem poznání o Bohu je Bůh sám, víra se v církvi předává podáním, tedy tradicí. Existuje tradice zapsaná, čili Písmo svaté, Bible a tradice, která v Písmu zapsaná není, avšak přesto tvoří víru církve. Víra katolických církví však podle jejich vlastního pochopení musí být v souladu s vírou apoštolů, a proto svou tradici nazývá apoštolskou tradicí. Učení, v této tradici obsažené, je garantováno Duchem Svatým, který „má uvést učedníky do veškeré pravdy“. Dogma, tedy závazná církevní nauka, není tedy vnímáno jako něco statického, ale cosi, co se v průběhu dějin vyjadřuje různými slovy, a chápání čehož se také prohlubuje. Dogma může být vyhlášeno pouze ekumenickým koncilem nebo papežem, nástupcem apoštola Petra. Podle nauky katolické církve je církev obdařena charismatem neomylnosti v otázkách víry, zvláště se toto charisma projevuje v osobě papeže.

Katolické církve zachovávají stejné učení jako většina ostatních křesťanských církví, tak jak je definovaly velké christologické koncily prvního tisíciletí. Otázka, která zaměstnává vztahy mezi katolíky a pravoslavnými, je otázka vycházení Ducha Svatého skrze Syna (filioque), která však má svůj původ v různých důrazech v pohledu na Trojici ve východní a západní církvi. K základnímu vyznání Krista jako skutečného Boha a člověka se pojí i dogma Efeského koncilu o Bohorodičce Marii (θεοτόκος).

Katolická církev učí, že člověk má jako bytost narušená hříchem sklon ke zlému a jako takový je vystaven působení ďábla. Ke spáse je člověku zapotřebí

Boží milosti, kterou Bůh v člověku působí. Člověk je s to dojít poznání Boha i svým vlastním rozumem. Člověk je odpovědný za své činy; je ospravedlněn vírou, avšak tato víra není pouhým duševním aktem, nýbrž nasazením celého člověka, které se projevuje i v tom, co člověk koná. Posledním cílem člověka je společenství s Bohem v jeho slávě. Základním posláním církve je hlásat Krista světu. Život křesťana se projevuje i účastí na svátostech, kterých církev uznává sedm. Církevní rok rozděluje život církve na různá období, která se soustředí na různé momenty vztahu Boha a člověka či událostí z Ježíšova života – mezi hlavní svátky patří Vánoce, Velikonoce a Letnice. Katolíci mají v úctě Ježíšovu matku, Pannu Marii a další svaté, kteří se za křesťany u Boha přimlouvají. Člověk má prostřednictvím Krista přístup k Bohu, takže základem života křesťana je modlitba, která v katolické církvi nabývá různých forem – společných i soukromých, liturgických i neliturgických.

Zastoupení křesťanských církví v České republice⁴

	1950	1991	2001
Církev římskokatolická	6 792 046	4 021 385	2 740 780
Československá církev evangelická	401 729	203 996	117 212
Církev československá husitská	946 813	178 036	99 103
Svědkové Jehovovi		14 575	23 162
Pravoslavná církev	50 365	19 354	22 968
Evangelická církev a.v. v ČR	22 403		14 885
Slezská církev evangelická a.v.	57 741	33 130	14 020
Církev bratrská	5 373	2 759	9 931
Církev adventistů sedmého dne		7 674	9 757
Církev řeckokatolická	32 862	7 030	7 675
Křesťanské sbory		3 017	6 927
Luterská evangelická církev a.v. v ČR			5 412
Apoštolská církev		1 485	4 565
Církev Křesťanská společenství			4 012
Bratrská jednota baptistů	2 745	2 544	3 622
Jednota bratrská	5 401		3 426
Evangelická církev metodistická	2 917	2 855	2 694
Starokatolická církev		2 725	1 605

⁴ Zdroj: <http://cs.wikipedia.org/wiki/C%C3%ADrkev>

Církev Ježíše Krista Sv. posl. dnů			1 366
Novoapoštolská církev	427		449
Náboženská spol. českých unitářů	365		302
Anglikánská církev			201
ostatní	32 887	22 377	194 014
bez vyznání	519 962	4 112 864	6 039 991
nezjištěno	22 889	1 665 617	901 981

3. PLZEŇSKÁ DIECÉZE⁵

Plzeňská diecéze římskokatolické církve je druhou nejmladší diecézí v ČR, byla zřízena bulou papeže Jana Pavla II. 31. května 1993. Diecéze je určitá oblast, v našem případě zahrnující západ Čech, kterou spravuje papežem jmenovaný biskup. Prvním a dosavadním biskupem byl jmenován Mons. František Radkovský. Ke správě diecéze má pomocníky – kněze, kteří spravují základní organizační jednotky diecéze – farnosti, dále laické zaměstnance ve farnostech a svůj úřad – biskupství. Patronem diecéze je blahoslavený Hroznata, šlechtic žijící na přelomu 12. a 13. století v západních Čechách. Jeho hrob je v kostele premonstrátského kláštera v Teplé. V září 2004 byl zahájen a doposud probíhá proces svatořečení bl. Hroznaty.

Plzeňská diecéze se skládá z deseti vikariátů a v nich je sedmdesát farností.

3.1. Vikariáty

1. VIKARIÁT DOMAŽLICKÝ	9 farností
2. VIKARIÁT CHEBSKÝ	8 farností
3. VIKARIÁT KARLOVARSKÝ	12 farností
4. VIKARIÁT KLATOVSKÝ	4 farností
5. VIKARIÁT PLZEŇ – MĚSTO	6 farností
6. VIKARIÁT PLZEŇ – JIH	8 farností
7. VIKARIÁT PLZEŇ – SEVER	10 farností

⁵ Data použitá v této části jsou ze stránek biskupství, každý vikariát má svoji vlastní stránku. Hlavní odkaz je: <http://www.bip.cz/index.php>

8. VIKARIÁT ROKYCANSKÝ	2 farnosti
9. VIKARIÁT SOKOLOVSKÝ	5 farností
10. VIKARIÁT TACHOVSKÝ	6 farností

3.1.1. VIKARIÁT CHEB⁶

Okrskový vikář: P. Filip Zdeněk **Lobkowicz** Opraem, vikariátní sekretář:
P. Piotr **Libner**.

Aš, Františkovy Lázně, Cheb, Mariánské Lázně, Milhostov, Skalná, Teplá – klášter.

Chebský vikariát zahrnuje území bývalého chebského okresu. Do roku 1945 zde žili převážně německy mluvící občané. Po válce jich zůstalo poměrně málo a mnozí z nich se ještě odstěhovali do Německa v průběhu dalších let, zejména v době politického uvolňování koncem šedesátých let minulého století. Místo nich přišlo různorodé obyvatelstvo nejen z vnitrozemí Čech, ale i ze Slovenska, Ukrajiny a Rumunska. Tito noví obyvatelé byli většinou ve víře vychováni a tak ještě v polovině minulého století bylo Chebsko poměrně religiózním krajem. Bohužel však v době komunismu většina lidí snadněji než jinde podlehla tlaku a přestala se na životě církve podílet. Po roce 1990 oživil některé naše farnosti příchod Čechů z rumunského Banátu. Je to specifická komunita s tradiční vírou, o to náročnější je obstát ve zcela jiných podmínkách. Podle statistiky z roku 2001 žije na území vikariátu 88 738 obyvatel, z nich se k církvi římskokatolické přihlásilo 14 851 občanů (16,7 %), nedělních bohoslužeb se pravidelně účastní 1 287 věřících (1,45 %).

Největším městem vikariátu je Cheb s třiceti tisíci obyvateli. Významnými středisky jsou i lázeňská města Mariánské Lázně, Františkovy Lázně a malé Lázně Kynžvart. V nejzápadnějším městě Aši býval rozvinutý textilní průmysl, Luby u Chebu jsou zase známy výrobou hudebních nástrojů. Dnes je v regionu významný především turistický ruch spojený s lázeňstvím. Nejdůležitější památkou

⁶ Data použitá v této části jsou ze stránek biskupství, každý vikariát má svoji vlastní stránku. Hlavní odkaz je: <http://www.bip.cz/index.php>

vikariátu je klášter v Teplé s kostelem Zvěstování Páně, ve kterém je hrob patrona naší diecéze, blahoslaveného Hroznaty. Obnova kláštera nastala po jeho opětovném převzetí premonstráty. Významné církevní památky se nacházejí v Chebu: Farní kostel sv. Mikuláše, kostely a bývalé kláštery dominikánů, františkánů, klarisek, křižovníků a milosrdných sester Sv. Kříže. I mimo Cheb je zachována řada významných kostelů se středověkými městskými jádry. V lázeňských městech jsou kostely podstatně mladší. Každoročně v květnu se v rámci zahájení lázeňské sezóny koná žehnání léčivých pramenů, obvykle za účasti našeho biskupa a mnoha významných osobností. Nedaleko Chebu ve Starém Hroznatově se nachází poutní místo Maria Loreto, které doslova povstalo z trosek díky iniciativě rodáka pana Antona Harta († 15. 9. 2004), který žil po odsunu v nedalekém Waldsassenu v Německu. Je dobře známé i na druhé straně hranic a pomalu se stává místem setkávání českých i německých věřících.

V Aši, Chebu a Mariánských Lázních pracuje dobře charita. Snaží se pomáhat potřebným, např. v Aši je Domov pro matky s dětmi v tísní a buňky Domu napůl cesty, Charita v Chebu má nové prostory pro svoji službu – Noclehárna Betlém pro muže bez přístřeší v místě i kontakty přes hranice států, farností i charit a Charita v Mariánských Lázních m.j. velmi dobře pracuje se seniory.

3.1.2. VIKARIÁT KARLOVARSKÝ⁷

Okreskový vikář: není jmenován, vikariátní sekretář: P. Marek Hric.

Bečov nad Teplou, Bochov, Jáchymov, Karlovy Vary u sv. Maří Magdalény, Karlovy Vary - Rybáře, Karlovy Vary – Stará Role, Nejdek, Ostrov, Stanovice, Toužim, Vejprty, Žlutice.

Vikariát leží celý v pohraničí v oblasti bývalých Sudet. Krajské město Karlovy Vary je zřejmým centrem vikariátu, na jehož území žije podle statistik 124 000 obyvatel. Z nich se k církvi římskokatolické přihlásilo 19 200 lidí (15,5 %), nedělních bohoslužeb se ve vikariátu pravidelně účastní 1 303 věřících (1,05 %).

⁷ Data použitá v této části jsou ze stránek biskupství, každý vikariát má svoji vlastní stránku. Hlavní odkaz je: <http://www.bip.cz/index.php>

V Karlových Varech je ještě sídlo řeckokatolické farnosti při kapli sv. Ondřeje pro věřící východního obřadu.

Památným místem je kostel sv. Jáchyma a sv. Anny v Jáchymově. Toto místo převzalo spolu s mariánskou sochou i poutní funkci po komunisty zničeném kostele v nedaleké Mariánské. Patnáct pamětních kamenů u jáchymovského kostela, opracovaných sochařem Romanem Podrázským a nazvaných „Křížová cesta ke svobodě“, nese jména koncentračních táborů a šachet na uran z éry komunismu. Každoročně se zde koná setkání bývalých vězňů z těchto otrockých táborů komunismu.

Klenotem vikariátu je kostel sv. Máří Magdaleny v Karlových Varech, dílo slavného architekta K. I. Dientzenhofera.

Karlovarsko je region, ve kterém se po 2. světové válce z velké části vyměnilo obyvatelstvo. Bylo nahrazeno jen částečně a to lidmi z Čech, z Moravy a ze Slovenska, ale i ze vzdálenějších oblastí jako je Ukrajina nebo Volyně. Po odchodu tzv. „zlatokopů“ zůstali katolíci s tradiční vírou, kterou komunisté úspěšně potlačili. Dnes je Karlovarsko misijním územím s lidmi, kteří ztratili zájem o duchovní skutečnost. Duchovní život se soustřeďuje do měst, protože venkov se postupně vylidňuje. Proto je záměrem vedení diecéze vybudovat ve městech centra pastorace – buď stavbou nových far, jako například v Nejdku, nebo jejich rekonstrukcí, např. ve Staré Roli. Také charitativní činnost se soustřeďuje především do měst. Charita získala dům v Karlových Varech a úpravou hroznětínské fary vznikl Domov pokojného stáří. Každoročně narůstá účast na Tříkrálové sbírce. Značná část z ní financuje vikariátní charitativní záměry. Velká pozornost se věnuje katechizaci mládeže. Pravidelné prázdninové tábory a duchovní týdny pro vysokoškoláky přispívají k vytváření společenství – buněk budoucí církve.

3.1.3. VIKARIÁT KLATOVSKÝ⁸

Okreskový vikář: P. Antonín **Bachan**, vikariátní sekretář: P. Petr **Jandera**.

Klatovy, Nýrsko, Plánice, Švihov.

Patřil původně do Českobudějovické diecéze. V roce 1993 do Plzeňské diecéze připadla severozápadní část s městem Klatovy a územím až po Hojsovu Stráž. V diecézi českobudějovické zůstala oblast od Železné Rudy přes Velhartice až po Horažďovice včetně Sušicka.

Velká část vikariátu je pohraničním územím, kde žili do konce 2. světové války později odsunutí německy mluvící obyvatelé. Mnohá místa nebyla nikdy dosídlena a jejich kostely byly strženy, například ve Svaté Kateřině či obci Červené Dřevo. Na území vikariátu žije asi 55 000 obyvatel, k církvi římskokatolické se přihlásilo při posledním sčítání necelých 18 000 lidí (32 %), nedělních bohoslužeb se pravidelně účastní 982 věřících (1,78 %).

Přirozený střed vikariátu tvoří dvacetitisícové Klatovy. Ve středověku jedno z nejbohatších měst státu se pyšnil mnoha kostely. Hlavním je veliký gotický arciděkanský kostel Panny Marie, dokončený v 15. století. Náměstí krášlí barokní jezuitský kostel s bohatým vnitřním vybavením a obrazy od Karla Škréty. Třetí kostel sv. Vavřince býval dominikánský, ale od doby, kdy ho zrušil Josef II., neslouží církevním účelům. Klatovy jsou významným poutním místem díky milostnému obrazu Panny Marie Klatovské, který je umístěn v arciděkanském kostele. Dalším oblíbeným poutním místem je Nicov. Monumentální kostel byl postaven pro sochu Panny Marie a po staletí lákal mnoho věřících. Opravují se i farní budovy, které slouží ke shromažďování věřících k modlitbě, k přednáškám i společnému posezení. Ve většině farností vikariátu se stále „něco děje“. Scházejí se tam různá společenství, od dětí v náboženství přes skautské oddíly, mládež, dospělé až po seniory. Jsou to setkávání také mimo bohoslužby k duchovní formaci, vzdělávání, kultuře, ale i ke vzájemnému poznání a vytvoření

⁸ Data použitá v této části jsou ze stránek biskupství, každý vikariát má svoji vlastní stránku. Hlavní odkaz je: <http://www.bip.cz/index.php>

společenství. Už šest let po sobě se podařilo uspořádat na různých místech vikariátní den s bohatým programem pro děti, mládež a dospělé. Sjíždějí se sem věřící nejen z Klatovska, ale i z různých koutů Plzeňské diecéze. Klatovská farnost pořádá v průběhu roku koncerty, zve divadla malých forem, pořádá přednášky, poutě a různé zájezdy s přesahem do vikariátu. Oblastní charita v Klatovech zajišťuje např. Charitní ošetrovatelskou službu, provozuje Dům pro matky s dětmi v tísní a Domov pokojného stáří Naší Paní v Klatovech.

3.1.4. VIKARIÁT PLZEŇ – MĚSTO⁹

Okrskový vikář: P. Emil **Soukup**.

Plzeň – U katedrály sv. Bartoloměje, Plzeň – Litice, Plzeň – Lobzy, Plzeň – Slovany, Plzeň – Severní předměstí, Plzeň – Bory.

Vikariát Plzeň-město zahrnuje území Plzně, kde je pět farností: U katedrály sv. Bartoloměje, u kostela Panny Marie Růžencové spravovanou dominikány, Plzeň-Lobzy spravovanou salesiány, Plzeň-Severní předměstí, přidělenou františkánům, a Plzeň-Litice, kde působí Koinonia Jan Křtitel. Ve všech plzeňských farnostech působí celkem 16 kněží, z toho jen 2 kněží jsou diecézní.

Kromě těchto římskokatolických farností je v Plzni řeckokatolická farnost při kostele sv. Mikuláše pro věřící východního obřadu. Větší koncentrace obyvatelstva znamená, že i věřících je v menším prostoru více, proto se může zdát příchozím zvenčí na nedělní bohoslužby v Plzni, že je to oáza víry uprostřed diaspory. Podle poslední statistiky z roku 2001 měla Plzeň 165 259 obyvatel, z toho se k římskokatolické církvi přihlásilo 26 557 obyvatel (16 %). 1 932 věřících (1,17 %) se pravidelně účastnilo nedělních bohoslužeb. Tato data tak vypovídají sama za sebe, že zdání může klamat.

Plzeň jako čtvrté největší město v republice je odedávna přirozeným správním sídlem Plzeňského kraje, celé řady středních škol a na zdejší

⁹ Data použitá v této části jsou ze stránek biskupství, každý vikariát má svoji vlastní stránku. Hlavní odkaz je: <http://www.bip.cz/index.php>

Západočeské univerzitě studuje – s výjimkou studentů medicíny na Lékařské fakultě, která je součástí Univerzity Karlovy v Praze – asi 10 000 vysokoškoláků. S ohledem na nárůst obyvatel města a vznik nových sídlišť byly po roce 1990 zřízeny v Plzni dvě nové farnosti: nejdříve v Lobzích a později na Severním předměstí (1996). Zejména v těchto dvou nových „sídlištních“ farnostech spravovaných salesiány a františkány se záhy vytvořila společenství mladších věřících – rodin, mládeže a dětí. Navíc práce salesiánů, jak to vyplývá z jejich povolání, je přímo orientovaná na mládež z městských sídlišť. K tomu účelu vybudovali v Lobzích Salesiánské středisko mládeže, hojně navštěvované mládeží. To ale neznamena, že by v původních třech farnostech nebylo živo. Každá z farností má svoji specifčnost, tradici, spiritualitu; v každé z pěti farností jsou různá společenství věřících od dětí a mládeže po seniory. Společenství se scházejí mimo bohoslužby k modlitbě, četbě Písma, k přednáškám, ke sdílení života z víry na farách nebo po domech, s knězem nebo bez kněze.

Diecézní charita sídlí právě v západočeské metropoli a řídí činnost všech farních i oblastních charit a zajišťuje fungování dalších charitních zařízení v diecézi. Vlastní službu ve městě koná Městská charita Plzeň. Rozsah její práce, která je především službou nejpotřebnějším, je obrovský.

Centrum diecéze – Plzeň, katedrála a farnost u katedrály i ostatní farnosti v Plzni slouží také celé diecézi a jsou reálným znamením jednoty společenství místní církve se svým biskupem: Především to jsou bohoslužby s otcem biskupem v katedrále při význačných slavnostech a svátcích nebo akce jako jsou Dny víry, setkání chrámových sborů a schol a další.

Nejvýznamnější sakrální stavbou v Plzni je katedrála sv. Bartoloměje s nejvyšší kostelní věží v Čechách (102 m). Pozornost si zaslouží františkánský klášter, kde dnes sídlí Farní úřad u katedrály sv. Bartoloměje a také Diecézní muzeum. V něm se vedle stálé expozice gotické, renesanční a barokní plastiky a tematických výstav představují i církevní památky a umění, minulost i současnost v životě místní církve v západních Čechách.

3.1.5. VIKARIÁT PLZEŇ – JIH¹⁰

Okrskový vikář: Mons. ThLic. ICLic. Karel **Plavec**, Th.D.

Blovice, Dobřany, Holýšov, Přeštice, Spálené Poříčí, Starý Plzenec, Stod, Merklín.

Územně je vikariát menší než bývalý okres Nepomucko, které patří diecézi českobudějovické. Na území vikariátu žije necelých 60 000 obyvatel, k římskokatolické církvi se přihlásilo 12 400 obyvatel (20,7 %), nedělních bohoslužeb se pravidelně účastní 677 věřících. Vikariát nemá žádné přirozené centrum a nedávná reorganizace státní správy v něm stanovila tři obce s rozšířenou pravomocí: Blovice, Přeštice a Stod. Přeštice jsou také největším městem ve vikariátu.

Ze známějších institucí ve vikariátu jsou: V Blovicích Muzeum, Okresní archiv, Dům s pečovatelskou službou, Gymnázium a Střední zemědělská škola. Ve Stodě je Nemocnice a Ústav pro mentálně postižené. Dobřany jsou sídlem Mikroregionu Radbuza a je zde Psychiatrická léčebna, ve které se jednou týdně koná bohoslužba slova. V Žinkovech byl zřízen Dům pokojného stáří.

Nejpamátnejším místem vikariátu z historického pohledu je nejstarší dosud stojící církevní stavba v Čechách – rotunda sv. Petra na bývalém hradě Plzni ve Starém Plzenci. Mezi významné církevní památky patří bývalý klášter sester Navštívení Panny Marie v Chotěšově, který v roce 2002 oslavil 800 let svého trvání a dnes je v majetku obce Chotěšov. Nedaleko odtud se nachází poutní místo Křížový vrch patřící k farnosti Stod. V období komunismu jej úplně zdevastovali vojáci a v současné době o opravě uvažuje Mikroregion Radbuza. Po roce 1989 sem tepelští premonstráti obnovili poutě, které se konají pod širým nebem začátkem května.

Farní charity působí ve dvou farnostech vikariátu, a to v Blovicích a Přešticích. Blovicí charita pořádá akce pro nemocné, navštěvuje je především

¹⁰ Data použitá v této části jsou ze stránek biskupství, každý vikariát má svoji vlastní stránku. Hlavní odkaz je: <http://www.bip.cz/index.php>

při příležitosti jejich narozenin a svátků a ve spolupráci s Městským úřadem Blovice shání vše pro potřebné. Farní charita Přeštice již několik let pravidelně vybírá šatstvo, pro které přijíždějí z úpické Diakonie církve českobratrské evangelické a ta je distribuuje potřebným. Od srpna 2002 se farní charita také angažuje při pomoci lidem postiženým povodněmi. Obě tyto farní charity organizují Tříkrálovou sbírku. Ve farnosti Starý Plzenec je také činná Kolpingova rodina.

3.1.6. VIKARIÁT PLZEŇ – SEVER¹¹

Vikariátní sekretář: P. Ing. ThLic. Reginald Pavel Větrovec, OPraem, Th.D

Dolní Bělá, Dyšina, Jesenice, Kralovice, Ledce, Lubenec, Manětín, Město Touškov, Nýřany a Plasy.

Větší část území vikariátu jsou bývalé Sudety. Po odsunu německy mluvícího obyvatelstva nebylo toto území nikdy úplně dosídleno. Z tohoto důvodu se jedná o území misijní, s ostrůvky obcí, kde se k bohoslužbám schází minimum věřících. K religiozním menšinám patří zbytky německé populace, volyňských Čechů a v posledním desetiletí přibyly skupinky Čechů z Rumunska. Jižní část vikariátu v blízkosti Plzně je více průmyslová, lidnatější a zároveň i sekularizovanější. To má svůj výraz i v tom, že v největších obcích Kaznějově a Třemošné nejsou ani kostely. V chudších částech vikariátu bylo více věřících, snad proto, že si lidé uvědomovali své kořeny a byli odolnější vůči tlakům ateistické propagandy.

3.1.7. VIKARIÁT ROKYCANSKÝ

Okrskový vikář: P. Jaroslav **Hůlle**, vikariátní sekretář: P. Dariusz **Gębala**.

¹¹ Data použitá v této části jsou ze stránek biskupství, každý vikariát má svoji vlastní stránku. Hlavní odkaz je: <http://www.bip.cz/index.php>

Rokycany, Zbiroh.

Počtem obyvatel je v plzeňské diecézi vikariátem nejmenším. Podle statistiky z roku 2001 zde žije 45 788 obyvatel, k církvi římskokatolické se přihlásilo 6 598 lidí (14,4 %), nedělních bohoslužeb se pravidelně účastní 500 věřících (1,1 %).

Centrem vikariátu jsou Rokycany s hlavním kostelem Panny Marie Sněžné, který je ve zdivu gotický, ale byl přestavěn v barokní době do dnešní podoby. Významným je také radnický kostel sv. Václava, který postavil na místě starší stavby plzeňský architekt Jakub Auguston v roce 1720. K nejstarším stavbám ve vikariátu patří kostel sv. Vavřince ve Strašicích, i když jeho dnešní zdivo pochází až ze 14. století, právě tak jako kostel sv. Štěpána v Mýtě. Kostel Nejsvětější Trojice v Mešně, který loni oslavil sto let své existence, dokazuje, že i stavba v novogotickém slohu je ozdobou obce. Poutním místem Rokycanska je kostel Navštívení Panny Marie na Vršíčku u Litohlav postavený v roce 1747.

V Rokycanech vznikla Charita v roce 1994. V roce 1998 vznikl Denní stacionář pro staré a zdravotně postižené občany a zastřešil i samotné návštěvy a péči o nemocné v jejich domovech. V roce 2000 založila Charita ve spolupráci s městem Rokycany Azylový byt sv. Lukáše pro muže bez domova, od roku 2005 je součástí stacionáře také Azylové zařízení pro ženy. Charita také vyjíždí k potřebným do obcí a měst po celém okrese, její činnost se stala nenahraditelnou součástí života potřebných lidí. Je viditelná i v podpoře různých projektů, na které získává prostředky např. formou Tříkrálové sbírky, na niž se v posledních letech podílela významnou měrou kromě Rokycan i farnost Zbiroh.

Důležitou součástí života ve farnostech je rozvíjení živých společenství četbou Písma svatého při společném sdílení zkušeností života z víry. To se odráží při akcích v rámci vikariátu i farností. V rokycanském farním obvodu se scházejí skupinky na faře i v domácnostech. Od roku 1993 se věřící setkávají na každoročním vikariátním dnu, který už dnes přímo navazuje na Dny víry v Plzni. Obnova duchovního života věřících se koná formou rekolekcí před slavením Vánoc a Velikonoc. Činnost farností vikariátu je rozvinutá i ve smyslu duchovní péče o nemocné v domácnostech, v nemocnici a ústavech sociální péče. Pozornost

si zaslouhuje Ústav sociální péče v Mirošově, kde na návštěvu duchovního čeká až 45 lidí!

3.1.8. VIKARIÁT SOKOLOVSKÝ¹²

Okrskový vikář: P. Peter **Fort**.

Chlum Sv. Maří, Chodov, Kraslice, Locket nad Ohří, Sokolov.

Územně zahrnuje část Krušných Hor, Slavkovského lesa a rozsáhlé průmyslové oblasti ležící v údolí Ohře mezi nimi. Vikariát není plošně velký, ale podle statistiky z roku 2001 zde žije 93 667 obyvatel šestnácti různých národností a menšin. K církvi římskokatolické se hlásí 14 163 občanů (15,1 %), nedělních bohoslužeb se pravidelně účastní 583 věřících (0,62 %). Sokolov je také sídlem řeckokatolické farnosti při kostele sv. Jakuba Většího.

Ve vikariátu je nejstarší známou farností právě sokolovská, připomínaná už v roce 1240. Naopak nejmladší je Rotava, založená nově až roku 1925. Současný vikář sídlí v Kraslicích, které leží uprostřed hlubokého údolí Krušných hor nedaleko hranic s Německem. Největší město a centrum oblasti je Sokolov s raně barokním chrámem sv. Jakuba. Na území vikariátu se nacházejí další starobylá města – Locket a Horní Slavkov, jehož hlavní monumentální farní kostel je bohužel v dezolátním stavu. Hlavním poutním místem vikariátu je bezpochyby starobylý Chlum sv. Maří. Na toto poutní místo přicházejí věřící především z opačné strany hranic, ale je stále populárnější i mezi křesťany v Čechách. Zapomenutým lokálním poutním místem je Krásno. Lidé sem přicházejí za Pannou Marií Kráseňskou. Chloubou vikariátu je i nově opravený kostel a farní úřad v Lokti. V Chodově, Kraslicích, Sokolově a na Chlumu sv. Maří funguje charita, která pečuje o staré lidi, shromažďuje oblečení v šatnících, provozuje azylový dům a nově v posledních letech organizuje Tříkrálovou sbírku.

V okrese byla a stále je velká migrace. Nejinak tomu bylo v posledním čase i s kněžími. Protože nově přichází věřící do farností se neznají a neznají se

¹² Data použitá v této části jsou ze stránek biskupství, každý vikariát má svoji vlastní stránku. Hlavní odkaz je: <http://www.bip.cz/index.php>

mnohdy ani ti ostatní, snaží se kněží skrze různá setkání, kroužky, společenství i poutě, aby se věřící více poznávali a spolu žili svou víru. Takovou příležitostí je například vikariátní pout' i různá poutní setkání s bývalými rodáky, ekumenické bohoslužby i tzv. Olovské meditace (pojmenované podle obce Oloví), při kterých se ve filosoficko-teologické diskusi sedmkrát ročně scházejí hledající.

3.1.9. VIKARIÁT TACHOVSKÝ¹³

Okrskový vikář: Mons. Vladimír **Born**, vikariátní sekretář: P. Jiří **Hájek**.

Bor u Tachova, Kladruby u Stříbra, Konstantinovy Lázně, Planá u Mariánských Lázní, Stříbro, Tachov.

Nachází se z velké části na území bývalých Sudet, kde žilo před 2. světovou válkou německy mluvící obyvatelstvo. To bylo téměř zcela vyhnáno a nahrazeno dosídlenci. Počtem obyvatel je vikariát druhý nejmenší v diecézi, podle statistiky z roku 2001 zde dnes žije 51 439 obyvatel, což je polovina stavu před 2. světovou válkou. K římskokatolické církvi se přihlásilo 8 022 občanů (15,6 %), pravidelných návštěvníků nedělních bohoslužeb ve vikariátu je 569 (1,1 %). Tachov je zároveň sídlo řeckokatolické farnosti při chrámu sv. Václava. Současný vikář sídlí v Boru u Tachova. Borský farní kostel stojí v čele dlouhého náměstí. V současnosti se blíží ke konci náročné restaurátorské práce jeho vznosného barokního interiéru. V předpolí borského zámku je drobný areál Lorety, který každý rok ožívá loretánskými slavnostmi. Charita v Boru provozuje Domov pro seniory a občany s postižením.

Největším městem vikariátu je Tachov, jehož hlavní kostel Nanebevzetí Panny Marie je gotická stavba ze 14. století. V této největší farnosti vikariátu probíhá řada aktivit na půdě ekumeny, kultury, osvěty atd. Pracuje zde místní pobočka České křesťanské akademie. Město Stříbro je proslulé milostným obrazem Panny Marie Bolestné, k němuž se od roku 1737 konají velké poutě, v posledním desetiletí za účasti věřících z partnerského města Vohenstrauß. Stříbrská charita provozuje denní stacionář pro staré a zdravotně postižené

¹³ Data použitá v této části jsou ze stránek biskupství, každý vikariát má svoji vlastní stránku. Hlavní odkaz je: <http://www.bip.cz/index.php>

občany.

Nejcennější církevní památkou vikariátu jsou Kladruby, bývalý benediktinský klášter s klášterním kostelem Panny Marie, který patří nejen k největším, ale určitě i k nejkrásnějším u nás. Velmi plodná spolupráce existuje mezi městy Stříbro a Vohenstrauss, Planá a Tirschenreuth, Bor a Pleystein, Staré Sedlo a Plössberg, Stráž a Osterhofen. Dobré vztahy přes hranice se neomezují pouze na obnovu kostelů, ale jsou pořádány i společné akce, bohoslužby a výměnné návštěvy chrámových sborů.

Poutními místy ve vikariátu jsou Loreta v Boru u Tachova, Kladruby, Pístov a sv. Anna u Plané.

3.1.10. VIKARIÁT DOMAŽLICKÝ¹⁴

Okrskový vikář: P. Miroslav **Kratochvíl**, vikariátní sekretář: P. Janusz **Romański**.

Domažlice, Horšovský Týn, Kdyně, Klenčí pod Čerchovem, Koloveč, Milavče, Mrákov, Poběžovice, Staňkov.

Religiozita je rozdílná. V tradičních chodských vesnicích se nedělních bohoslužeb zúčastňuje až 32 % z celkového počtu obyvatel. V místech, kde bylo odsunuté německy mluvící obyvatelstvo nahrazeno dosídlenci, se účastní nedělních bohoslužeb pouze 2 % obyvatel. Počet aktivních věřících v domažlickém vikariátu i obsazenost far kněžími patří k nejvyšším v naší diecézi.

Centrem vikariátu je město Domažlice, zapsané do podvědomí lidí Vavříneckou poutí a s ní spojenými folklórními slavnostmi. Rozlehlému náměstí s podloubími dominuje farní kostel Panny Marie, v barokní době monumentálně přestavěný z gotické svatyně. V závěru náměstí je „klášterní“ kostel patřící k přiléhajícímu augustiniánskému klášteru. Významnými památkami mimo Domažlice jsou také zbytky kláštera v Pivoni, kostely v Horšovském Týně

¹⁴ Data použitá v této části jsou ze stránek biskupství, každý vikariát má svoji vlastní stránku. Hlavní odkaz je: <http://www.bip.cz/index.php>

a dvoulodní kostel v Loučimi. Ve vikariátu pracuje farní charita v Domažlicích a v Havlovicích u Domažlic se nachází zařízení DCH Plzeň Domov sv. Zdislavy pro matky s dětmi.

Domažlický vikariát tvoří jihozápadní hranici diecéze. Podle statistiky z roku 2001 žilo na jeho území 58 844 obyvatel, ke katolické církvi se přihlásilo 17 709 občanů (30,1 %), nedělních bohoslužeb se pravidelně účastní 2 303 věřících (3,91 %). Vikariát se dělí na 10 farností. Jsou to: Domažlice, Horšovský Týn, Kdyně, Klenčí pod Čerchovem, Koloveč, Merklín, Milavče, Mrákov, Poběžovice a Staňkov.

Během posledních let se podařilo opravit řadu kostelů a far. Mezi ty větší patří oprava kostela v Milavčích, Staňkově, Holýšově, Klenčí a stále ještě nedokončená oprava kostela sv. Apolináře v Horšovském Týně. Z vlastních zdrojů a svépomocí byly opraveny kostely v Koutě na Šumavě, sv. Anna na Tannaberku, ve Kdyni, Loučimi, Mrákově a další. Nemalou měrou se na opravách podíleli rodáci a Řezenské biskupství, například při obnově kostelů v Křakově, Hyršově, Všerubech, Nemanicích a Újezdu sv. Kříže. Mimořádnou restaurátorskou opravou prošel unikátní kostel v Čechovicích, který se stal Národní kulturní památkou.

Na území vikariátu je větší počet poutních míst:

Vavřinec na Veselé Hoře

Nejstarší svatyně byla podle pověsti postavena na konci 10. století knížetem Boleslavem I. na památku vítězství nad Maďary v bitvě u Lechu. V roce 1683 zpustošil Domažlice požár a měšťané dali slib, že na původním místě postaví kostel nový. Slib ale nesplnili a tak se stavby ujala měšťanka Zuzana Veselá v roce 1695. Po opravě a rozšíření do dnešní podoby byl kostelík znovu vysvěcen roku 1775, ale již roku 1788 byl zrušen a prodán v dražbě. Po obnově v roce 1851 se stalo místo hojně navštěvované věřícími. Nejmohutnější pout' se konala v době ohrožení republiky r. 1939, kdy zde bylo 120 tisíc účastníků. Komunisté poutě zakázali, ale již v roce 1968 byly opět obnoveny. Teprve nedávno byla ke kostelu dovedena elektřina a po zajištění financí jej čekají opravy krovu a střech.

Anna na Tannaberku

Poutní kostel stojí osamoceně na samé hranici s Německem. Vznik poutního místa spadá do roku 1703, kdy se zázračně uzdravil učitel ze Všerub. Z vděčnosti postavil na vrchu Tannaberku kapli k poctě sv. Anny. Příliv poutníků byl však tak velký, že v roce 1712 se začal stavět nový kostel. Architekt Gilmetti jej dokončil už po pěti letech v roce 1717. V sousedství kostela byl zřízen hostinec a škola. Kostel se stal pohřebním místem hrabat Stadionů. V roce 1945 byl kostel i s hrobkou vyrabován. Po uvolnění poměrů v roce 1968 se začalo s opravami. Ty byly přerušeny normalizací a kostel začal opět chátrat. Nová oprava, která nechává vyniknout jeho nebývalé kráse, byla provedena hned po roce 1989. Zařízení kostela se bohužel nedochovalo.

Dobrá Voda u Pocínovic

Dobrá Voda leží o samotě na svahu kopce nad Pocínovicemi. Poutní místo vzniklo u studánky, u níž stála od 17. století kaplička. V roce 1872 byla postavena kaple Panny Marie Bolestné s centrální částí na osmibokém půdorysu. Od Pocínovic vede ke kostelíku poutní cesta, lemovaná zastaveními křížové cesty.

3.2. Mnou vybrané farnosti

3.2.1. DOMAŽLICE¹⁵

Domažlice (německy Taus) jsou okresní město v Plzeňském kraji a tradiční centrum regionu Chodsko. Město se rozkládá na potoce Zubřina. Původně zde existovala v 10. století osada, později jí Přemysl Otakar II. udělil městská práva. Roku 1231 bylo město obeháno hradbami, aby tak bylo zabezpečeno před Bavyry. Od 13. století bylo na hradě purkrabství, v 60. letech byly Domažlice povýšeny na královské město. V roce 1960 Domažlice obhájí status okresního města. Do jeho území byla spojena největší města jako Kdyně, Horšovský Týn nebo Holýšov, spolu s přilehlými obcemi. Podle MVČR žilo na

¹⁵ Informační zdroje: www.domazlice.info; www.farnostdomazlice.cz/index.htm

území Domažlic k 5. březnu 2007 10 970 obyvatel, z toho 1 020 osob do 15 let, což činí pouhých 13,03 %. Ke dni sčítání bylo z celkového počtu obyvatel zjištěno 30,87 % věřících. Z nich 87,48 % vyznávalo římskokatolické náboženství, 3,52 % věřících se řadilo k českobratrské evangelické církvi. 1,29 % věřících byli potom členové Čs. církve husitské. 57,48 % bylo bez vyznání, u 11,66% obyvatel nebyla zjištěna příslušnost či nepřislušnost k určitému náboženství.

V Domažlicích je velmi rozšířen Mariánský kult. A to hlavně mezi ženami. Konají se májové pobožnosti, pravidelně se modlívá živý růženec, navštěvují se poutě s Mariánskou tematikou. Modlitba růžence je ale bohužel pro mnoho z nich pouze modlitbou, jež musí být prostě vykonaná a naprosto se ztrácí smysl a podstata této modlitby. U některých žen, ale dost často i mužů je tato modlitba tak zautomatizovaná a na druhé straně povrchně bezmyšlenkovitě odříkávaná, že pokud se zeptáte na smysl modlitby a o čem je, tak se vám dostane jen kusé odpovědi. Její podoba bude ve smyslu: „Je to modlitba pro Pannu Marii. Je o Ježíšovi.“ Když však budete chtít znát podrobnosti, tak vám automaticky budou odříkána tajemství růžence. Jejich význam však budete z dané osoby muset vyvídat opravdu dlouho, protože většina lidí již u této modlitby o tajemstvích růžence nepřemýšlí. Ale to není jen problém tohoto kraje. Co je určitým problémem této oblasti a především farnosti Domažlic, je to, že skoro jedna třetina starších žen se nechce za žádnou cenu nechat přesvědčit, že při mši se růženec nemodlí. Tento zvyk, dnes již zlozvyk, tady přetrval z dob, kdy mše bývala pouze latinsky. Uznávám, že tato varianta v době latinských mší nemusela být tak špatná. Alespoň ne pro přístup lidí ke mši. Latinská mše byla pro hodně z nich vzdálená, cizí a růženec byl něčím, co znali a čemu rozuměli. Od druhého vatikánského koncilu však uplynula již celá desetiletí, z čehož vyplývá, že i mše v českém jazyce tady nejsou zase tak krátce. Ale jak jsem již popsala, tak někteří členové katolické církve si to nejspíše neuvědomují. Zvyk tak silně zakořeněný je sice těžké potlačit, ale protože to dokázaly ty dvě třetiny věřících, tak si myslím, že by mohl i zbytek. Vždyť mše v českém podání nevyznívá nezajímavě. Bohužel tento zlozvyk tu přetrvává nadále a nejspíše

bude až do doby, kdy bude naživu jediný člen, jež má ještě toto zažité. Proto když půjdete v Domažlicích na mši, tak si budete moci všimnout, jak se rty některých věřících pohybují v jiném rytmu než jsou slova na mši. Případně pokud si tuto modlitbu budou odříkávat pouze v duchu, tak je poznáte podle toho, že v ruce budou držet růženec a v pravidelném rytmu budou odpočítávat desátky modlitby růžence. Jen pro upřesnění v běžném rytmu modlitby růžence se lze po dobu mše odmodlit přibližně všechny tři dříve známé růžence – radostný, bolestný a slavný.

3.2.2. HORŠOVSKÝ TÝN¹⁶

Po zrušení nevolnictví a reformě veřejné správy se Horšovský Týn stává v roce 1849 okresním městem. Dějiny města Horšovského Týna jsou převážnou měrou dějinami Horšovskotýnské církve.

Stářím ctihodný arciděkanství kostel Husova náměstí s ponurou klenbou a četnými náhrobky byl s výjimkou zámecké kaple, jež nám, jako jediný zbytek starého biskupského hradu, ještě dodnes zůstala zachována, snad prvním křesťanským místem tohoto hradního města a celého okresu. Arciděkanství kostel se sousední nadací byl opevněn vlastními hradbami a sloužil za druhou záštitu pražským arcibiskupům. Jejich přítomnost zde je zaznamenána již kolem roku 1200, kdy odtud začínalo obrácení na víru západních Čech, které byly v té době ještě oddány pohanství. Byl sídlem a střediskem mladého křesťanství v dnešních okresech Domažlice, Týn a Tachov. Druhá biskupská tvrz, dnešní arciděkanství s kostelem, vlastní hrad leskem a vážností značně převyšovala. A tak si musíme představit starý Týn jako pravé biskupské město, jako místo duchovní vlády, proto Biskupská Týnice - německý název Horšovského Týna. Všeobecně se přijímá, že Boleslav II. v roce 973, tedy v roce založení pražského biskupství, mu přidělil statek Týn do vlastnictví. Lze považovat za jisté, že také statky okolo Týna již v roce 973 patřily k tomuto biskupství. Horšově bylo zřízeno také děkanství, jež samotné zahrnovalo celou oblast arcijáhenství, kdežto jiná arcijáhenství byla rozdělena na více děkanství, a po něm rovněž dostala jména. Do

¹⁶ Informační zdroj: www.horsovskytytn.cz/farnost/. Jedná se o výtah z farní kroniky, která je zmíněná v historii.

roku 1263 připadá stavba biskupského hradu, ale i založení kolegiální kapituly ve starém Týně biskupem Janem III. z Dražic. Je jisté, že obě založení se týkají Velkého předměstí, tedy starého Týna, neboť zámek, či spíše věžatý hrad na skále, byl zbudován péčí arcibiskupa Arnošta z Pardubic. V roce 1283 byly také oba Týny s dvorem a hradem biskupa, jakož i biskupský dvůr v Goršově, ohroženy potulnými rotami markraběte Otty. V tu dobu dal Tobiáš příkaz k co nejrychlejšímu opevnění hradu a kostela na pravém břehu řeky a biskupského domu na levém břehu. Tímto opevněním v roce 1283 byl položen základní kámen k pozdějšímu biskupskému hradu, dokonce jednotliví dějepisci tvrdí, že dnešní zámecká kaple, nejstarší část zámku, pochází z této doby. S opevněním této části osady bylo přirozeně spojeno i založení dnešního městského kostela. Opevněný biskupův dům či hrad, jak bychom jej dnes spíše nazvali, byl nejspíše pohodlně zařízen, neboť tu občas vládli samotní biskupové se svým dvorem. Jinak spravovali hrad biskupští purkrabí v Goršově.

S biskupem Janem IV. z Dražic odešel poslední z pražských biskupů, neboť jeho nástupce Arnošt z Pardubic byl prvním arcibiskupem této země. První arcibiskup pražský (1343 -1364) se stal pro Týnec největším podporovatelem. Arcibiskup Arnošt je dále budovatelem biskupského hradu na místě zmíněného biskupského domu. Mohutný duchovní hrad se dvěma vysokými věžemi se čtvercovými základy, obklopený hlubokými ochrannými příkopy, jejichž stopy ještě dnes zřetelně vidíme, opatřený dvěma zdvihačími mosty. Bohužel arcibiskup Konrád v roce 1421 opustil úřad a zanechal arcibiskupské odznaky husitské konzistoři. Sedmnáct velkých panství v Čechách, mezi nimi jako jedno z nejmenších Týn, mnoho malých statků a jedno panství na Moravě a jedno v Bavorsku nazývala "mrtvá ruka Čech" svým vlastnictvím, k tomu ještě stovky statků bohatých klášterů, ústavů a poustev. Král Zikmund se snad dozvěděl, že Konrád chtěl i panství a město Týn dát do zástavy a poručil nám známému Zdeňku z Držky, aby Týn obsadil a proti každému nepříteli statečně hájil. To se stalo asi již v roce 1419 nebo 1420. Od té doby má Týn nového purkrabího, nikoliv dosazeného a zplnomocněného od arcibiskupského pána hradu, nýbrž od krále země. Tehdy končí též pro Týn zlatý věk, biskupská doba, Týn přestává být biskupským městem. Týnice se stala královským ochranným městem.

V této době (v r. 1500) stála na místě dnešního kostela sv. Anny dřevěná kaple, zřízená ke cti sv. Anny od týnského měšťana Křečky, jež se těšila určité oblibě jako místo milosti, a aby tam mohli měšťané postavit kostel kamenný, založil bratrstvo sv. Anny, v jehož čele stál městský hejtman tachovský, Jiří z Ramšperku s manželkou. V roce 1507 mohlo bratrstvo položit základní kámen ke stavbě, jež byla za účinné podpory týnského arciděkana Mikuláše z Budějovic v devíti letech dokončena, načež kostel byl posvěcen 5. dubna 1516, světicím biskupem řezenským.

Jan Popel z Lobkovic v roce 1582 nebo 1583 podnikl pouť do Halic k Matce Marii Loretské a zřídil v upomínku na pouť vedle zámku první Loretánskou kapli v Čechách. V kameni vytesaný nápis je nám ještě dodnes doslova zachován a poněvadž je český, tak je vysvědčením, že páni i měšťané Týnští tehdy byli národnosti České. Kaple byla vystavěna 1584 a 1636 pražským světicím biskupem Šimonem Brožem Horšovskotýňanem posvěcena, avšak v roce 1787 zrušena a uzavřena, načež se sesunula. Roku 1647 se kolem Týna objevila švédská vojska. Vypálila a zpustošila město. Od tohoto roku (1648) bylo kdysi první křesťanské místo týnské župy, starý farní kostel v Horšově, filiálním kostelem Týnské městské fary a byl dle listiny z 27. listopadu 1752 s městským kostelem přivtělen k arciděkanskému kostelu. Horšovský kostel ležel asi 100 let v troskách a v dnešní podobě byl postaven teprve v roce 1744 a 1745 a dne 6. dubna 1745 byl posvěcen Pražským světicím biskupem Zdeňkem Jiřím Chřepickým.

Adam Matyáš z Trauttmansdorffu založil Týnský klášter na Pražském předměstí, jak zaznamenává kronikář. Dle poslední vůle svého otce Maxmiliána založil Adam Matyáš v roce 1650 „Fundus instructus“ (zřizovací fond) ke stavbě Kapucínského kláštera s rodinnou hrobkou tehdy ještě hraběcího rodu Trauttmansdorffů. Při klášteře zbudoval kostel ke cti zemských patronů Víta, Václava a Vojtěcha, který byl 25. července 1654 pražským arcibiskupem kardinálem Harrachem slavnostně zasvěcen. Dvacet pět řádových bratří se tu současně usadilo a zůstali tu do roku 1785, kdy císař Josef II. dvorským dekretem klášter zrušil.

Ovdovělá hraběnka Anna Marie z Trauttmansdorffu je zakladatelkou hrobní kaple (1697) vedle kostela sv. Anny, jež prý je vystavěna přesně dle originálu v Jerusalemě. V roce 1696 dala postavit podél silnice z Týna k sv. Anně šest velkých soch. Ty však časem velmi trpěly a dnes již vůbec nečiní náboženský dojem.

Roku 1708 vypukl v Týně druhý velký požár, jemuž městský kostel padl úplně za obět'. Po 12. červnu 1708 se začalo ihned s výstavbou kostela. Podoba jeho byla sice zachována a zůstala až do dnešních dnů, avšak stavba asi trvala dlouho, protože teprve dne 7. srpna 1773 byl kostel vysvěcen Pražským světícím biskupem Janem Ondřejem Kayserem. Od dávných dob měl městský kostel vlastního faráře, který vedl duchovní správu města a pravděpodobně bydlel v kaplance na náměstí. Podle listiny ze 27. listopadu 1752 byl městský farní kostel, spolu se spojeným s ním Horšovským filiálním kostelem, připojen k předměstskému (děkanskému) kostelu, městská fara přivtělena k arcijáhenskému beneficiu a za to byla znovu osamostatněna a dotována fara v Třebnicích, která byla samostatná do roku 1918 a v témže roce byla obsazena evangelickým pastorem.

Dne 8. června 1801 vyhořelo znovu 47 městských a 35 domů v klášterním předměstí. Tehdy vykonával duchovní správu v Týně arciděkan a pět kaplanů, z nichž jeden byl zavázán zastávat místo katechety nadací arciděkana Jana Wagnera. Česká řeč ztratila převahu v Týně již kolem roku 1700.

V Horšovském Týně je velmi rozšířená křesťanská sekta Jehovistů. Setkala jsem se s jejími členy při mých studiích na střední škole. Kvůli doučování matematiky jsem několikrát navštívila jednu rodinu, která patřila k této sektě. Byli to rozumní a velmi inteligentní lidé, v práci úspěšní. Vydělávali dost na to, aby si mohli žít lépe než průměrně. Bohužel vliv sekty – tzv. vymývání mozku, zapůsobilo na tyto lidi tak dobře, že žili v naprosto nehostinných podmínkách. Manželé obývali maličký dvoupokojový podkrovní byt ve starém domě přímo u hlavní ulice města. Díky tomu žili v permanentním hluku a prachu. Kvůli malým oknům i v neustálém pološeru. S nejjednodušším sociálním zařízením. Starý dům zapříčiňoval

v bytě přílišnou vlhkost a takový zvláštní zápach zatuchliny. Upřímně jsem je litovala. Zůstala jsem prakticky u vytržení, když jsem se dozvěděla, že vydělávají o dost více než je průměrný plat. Bohužel podlehli sektě natolik, že jí prakticky odevzdávali většinu svých příjmů. Když jsem se toto dozvěděla, tak jsem se rozhodla, že se podívám na setkání věřících v této sektě. V té době jsem byla ještě nevěřící a tak to nebyl žádný problém. Po zážitku z toho večera jsem naprosto pochopila jejich postoj k této sektě. Musím uznat, že ač mi bylo naprosto jasné, co tato sekta způsobuje, tak ještě několik dnů ve mně zůstával ten vábivý pocit touhy se tam vrátit. A to jsem tam byla jen jednou. Jenže s tak vřelým přístupem se opravdu setkáte málokdy. Navíc se k sobě (alespoň veřejně) chovali velmi hezky. Atmosféra byla velmi příjemná. A protože mne již víra v Boha začínala oslovovat, tak i čtení z Bible i přidaná nauka mi přišla velmi zajímavá. Protože v době mých studií, tedy v letech 1998 - 2002, byla katolická církev v Horšovském Týně v útlumu, tak se nelze divit, že se tam vytvořila opravdu velká komunita této sekty. Jen na území města měli více než sto členů a rozhodně se komunita dále rozrůstala. Můj závěr z toho je, že když se lidem nedostávalo křesťanského učení od katolické církve, tak jej o to snáze přijímali ze sekty Jehovistů.

Ke konci mých studií, tedy po roce 2001, se v městě začala rozšiřovat komunita protestantů. Přesněji Církev Bratrská. K tomuto církevnímu společenství se tehdy hlásilo jen několik obyvatel, ale vedli ve svém okolí velmi výraznou evangelizaci. A s více než 50% úspěšností. Minimálně v tom, že dokázali přesvědčit lidi kolem sebe, aby je poslouchali a opakovaně se s nimi scházeli, případně, aby s nimi jeli na nějaké setkání s jinými věřícími. Některé názory měli sice velmi radikální, ale na jejich obranu musím uvést, že dokázali pomoci mému kamarádce. Kamarádka trpí již dlouhá léta schizofrenií a víra byla prakticky to jediné, co jí v životě zůstalo. Bohužel vlivem podmínek se začala vzdalovat katolické církvi. V té době se velmi zhoršila její nemoc i podmínky v její rodině a už jsem tam nebyla ani já, protože jsem již dokončila střední školu. Proto jsem bydlela v Hostouni a mohly jsme se vídat jen občasně. Můj vliv na ni se tudíž zmírnil, podmínky

se zhoršovaly. Naštěstí v tu dobu potkala jednu členku tohoto sboru, která jí umožnila setkávání s více věřícími a také jí pomohla se zařizováním věcí kolem ubytování. Kamarádce vliv této církve viditelně prospěl. Přístup této církve jí celkově více vyhovuje kvůli možnosti se přímo zapojovat do života této společnosti a možnosti jej ovlivňovat. Zároveň je ve společnosti opravdu velmi mnoho hodných lidí, kteří jí opravdu velmi pomáhají.

Oblast Horšovskotýnska je celkově dost rozlehlá. Žije tam poměrně i dost obyvatel, ale již v tom roce 1998 tam katolický kostel navštěvovalo jen malé množství věřících. Z části se katolické církvi odcizili vlivem komunismu, z části to zavinilo vymírání starších obyvatel. Dále obyvatele ovlivňovala již zmíněná sekta Jehovistů. Až později přibývalo členů protestantských církví. Prakticky v celém tomto kraji si lidé odvykli navštěvovat katolické kostely. Bohužel přímo v Horšovském Týně skoro nepřetrvala ani ta touha jít na mše ve výjimečných situacích (kromě Vánoc a z části Velikonoc) jak tomu je na vesnicích v okolí, např. právě v městečku Hostouň, které zde zmiňuji a popisuji tam tento fakt.

3.2.3. HOSTOUN¹⁷

Toto město je velice staré. První písemná zmínka pochází již z roku 1247. Nachází se v Plzeňském kraji, bývalém Domažlickém okrese. Status města mu byl vrácen 10. října 2006, kdy zde žilo 1324 obyvatel. Mezi pamětihodnosti patří kostel Nanebevzetí Panny Marie, kostel svatého Jakuba, sousoší Nejsvětější Trojice na náměstí a fara.

Nejvíce věřících se zde projevuje o pouti a o akcích, kdy na toto místo má přijet nějaká význačná osobnost, např. Mons. František Radkovský, biskup Plzeňské diecéze. Nejde ani tak o to, že by se zde věřící lidé nevyskytovali, ale spíše o to, že minulý režim je velice dobře pod pohrůžkami od veřejného života církve odradil. Projevuje se to ještě dvacet let po pádu komunismu. Samotné potlačování víry začalo ale již za druhé světové války.

¹⁷ Informační zdroj: www.hostoun.cz

Mohlo by se zdát, že jde pouze o většinovou pohodlnost a malověrnost, a nemůžu říci, že by tomu často tak nebylo, ale velmi často je to spíše tím, že lidé si naprosto odvykli kostel navštěvovat. Nejde přímo o to, že by tam žili samí nevěřící lidé, ale spíše o takový podvědomý strach z toho se veřejně ukazovat v kostele v jinou dobu než při výjimečných událostech, pouti, Vánocích a u některých ještě o Velikonocích. Tamější lidé se bojí být vidět, a to i přesto, že si to odmítají přiznat. Přijde mi to, jako by se ještě nenaučili žít svobodně. Tento kraj byl dlouhá léta dost zkoušen, právě tím, že je jeho zeměpisná poloha velmi blízko hranic s Německem. Původním obyvatelům dny perzekucí zůstaly nechtěně v podvědomí. A bohužel musím konstatovat, že je velmi malá šance, že se situace v nejbližší době nějak výraznělepší. Protože starší občané vymírají a mladší generace či nově přistěhovalí spoluobčané nejsou na každodenní církevní život zvyklí. Většina obyvatel se totiž do Hostouně stěhuje z okolních maličkých vesniček, kde již dlouhá léta církevní život prakticky neexistuje. Na většině míst již mše neprobíhají dlouhé roky a nebo pouze při výjimečných událostech. Lidé se proto naučili žít jakoby mimo církev. Díky minulému režimu se omezili na soukromé prožívání své víry.

Oni nejsou nevěřící. Mezi obyvateli této oblasti jsou rozhodně věřící lidé, patřící ke katolickému vyznání, i proto zde také vzniká zvláštní fenomén, že když má přijet nějaká význačnější osobnost církve, tak ji prostě všichni tito „tajní“ věřící lidé chtějí za každou cenu vidět. V tu chvíli jsou pro to ochotni udělat opravdu hodně. Jde to skoro až do extrému toho, že by si tuto osobnost nejraději přivlastnili jen pro sebe, bez ohledu na ostatní věřící, okolí i okolnosti. Mají ze setkání upřímnou radost a prožívají to velice hluboce. Když s nimi tato osobnost promluví nebo si jich alespoň nějak všimne, tak to vnímají jako velkou počtu. Cítí se šťastní. Bohužel se stává i to, že jak tomuto setkání či jakékoliv pozornosti přikládá toto poněkud „zvláštní“ církevní společenství až přílišnou váhu, tak pak někteří členové církve mají pocit své výjimečnosti a to až do té míry, že se cítí nadřazeni ostatním věřícím. To pak vede ke konfliktům a to není právě ideální jak pro společenství věřících, tak pro příklad nevěřícímu okolí.

Je to prostě trochu zvláštní komunita věřících, protože i přesto, že po většinu roku nenavštěvují mše svaté ani jakákoliv církevní shromáždění, cítí opravdu velikou vnitřní touhu po pozornosti prakticky jakékoliv církevní osoby. A tím myslím i obyčejného kněze či člena řeholní společnosti. Určitým způsobem je to takový zvláštní paradox, protože nemají potřebu jít na mši svatou, ale setkání s knězem, řeholníkem či řeholnicí většinu z nich naplňuje pokojem a uspokojením z tohoto netradičního, pro ně výjimečného, setkání. Jinak sledují život církve pouze v médiích a své setkávání s Bohem provádějí pouze v soukromí svých domovů v osobní modlitbě.

Protože je zde život poněkud pozvolnější než na jiných místech, tak se zde pokrok a modernizace projevují velmi pomalu. Proto se nelze divit tomu, že i proměna církevního společenství i samotného osobního prožívání víry je velmi pozvolná. Vzhledem k tomuto přístupu k prožívání víry a sounáležitostí s katolickou církví se dá předpokládat, že snahy o nějakou křesťanskou činnost se zde velmi často mívají účinkem. Jen velmi těžko se tady provádí i modlitba růžence v měsíci květnu. To samé platí o výuce náboženství. Nějaké pravidelné setkávání věřících se zatím nepovedlo prosadit. Souhrnně lze tedy religionizitu této farnosti hodnotit jako čistě soukromou, praktikovanou v domovech farníků v rámci jejich rodiny. Je to religionizita, která se i přes na tuto oblast hojný počet věřících veřejně prakticky skoro neprojevuje. Dříve byla farnost Hostouň samostatná. Dnes již tato farnost patří spolu s farnostmi *Bělá nad Radbuzou, Dubec, Křakov, Mělnice, Pleš, Semněvice, Srby, Štítary, Újezd Svatého Kříže a Železná* mezi sloučené farnosti pod farností Horšovský Týn.

3.2.4. MĚLNICE

Dnes tuto vesnici obývá jen velmi málo obyvatel. Již za mého dětství zde komunismus prakticky „vymýtil“ víru z domovů lidí. Přesto mezi lidmi přetrvávaly křesťanské tradice, které postupně ustupovaly modernímu způsobu života. Během posledních dvaceti let zde prakticky zůstalo jen velmi malé množství věřících lidí a to ještě jen těch, co pravidelně nenavštěvují mši svatou. Jde převážně o pár, většinou velmi starých, občanů s většinovým

věkem nad šedesát let. A přesto to bylo právě toto místo a tamní kostel, který na mne tak zapůsobil, že jsem se sama stala praktikující katoličkou.

Je tam krásná krajina, z velké části i zachovalá příroda. Bohužel díky špatnému dopravnímu spojení, přístupu k základním potravinám a i ostatním potřebám a hlavně nedostatku pracovních příležitostí v blízkém okolí obyvatel ubývá, maximálně se zvyšuje počet lidí, co vesnici navštěvují v rámci vlastnictví chat a chalup. O církevním životě a tudíž o nějaké religionizitě v tomto místě nelze mluvit. A když tak jen opravdu velmi výjimečně. Farnost Mělnice stejně jako dříve jmenovaná Hostouň a přilehlé vesnice spadá pod farnost Horšovský Týn.

3.2.5. KDYNĚ¹⁸

Kdyně (německy Neu Gedein) je malé město v Plzeňském kraji. Samotná Kdyně má kolem 4000 obyvatel, mezi součástí obce jsou počítány i některé přilehlé vsi (viz níže) s celkem asi 5000 obyvateli. Samotná Kdyně je rozdělena na dva historické celky Starou Kdyni (německy Gedein) a (Novou) Kdyni (německy Neu Gedein). Toto rozdělení vzniklo po vyhoření původní Staré Kdyně a vybudování obce od základů znovu. Dále jsou k městu počítány přilehlé vsi (Dobříkov, Branišov, Hluboká, Modlín, Nové Chalupy, Podzámčí, Prapořiště, Smržovice, Starec a Vítovky).

Kostel sv. Mikuláše - jedná se o jednu z nejvýznamnějších památek města, nejstarší zprávy se dochovaly z 2. poloviny 14. století, z původní stavby jsou zachovány fragmenty v budově kostela a části kostelní zdi. V 18. století byly provedeny významné stavební úpravy, věž kostela byla zvýšena a opatřena cibulovitou bání, loď kostela prodloužena a stavba rozšířena. Ke kostelu neodmyslitelně patří nedaleko umístěná budova fary. Kostel sv. Mikuláše byl vždy kostelem farním, filiálním kostelem byl kostel sv. Jiří v Koutě na Šumavě. Po reorganizaci Plzeňské diecéze v roce 2002 se Kdyně stala sloučenou farností, zahrnující i dřívější samostatné farnosti Loučim, Pocinovice a sv. Anna

¹⁸ Informační zdroj: www.kdyne.cz

(Tannaberk). Nedaleko kdyňské fary se nachází budova „Zámečku“ (takto nazýván od roku 1796), historické budovy postavené na místě bývalého panského dvora majitelů Rýzmburského panství. Od druhé poloviny 17. století se v budově střídali úředníci a statkáři. V roce 1903 byl objekt zakoupen Čeňkem Rendlem a přebudován na pension. V současné době je v budově umístěno pohostinství stejného jména.

Židovská synagoga - Nedaleko náměstí je umístěna zachovalá židovská synagoga pocházející z druhé poloviny 19. století. Synagoga byla vystavěna v neorománském slohu a je jednou z nejzachovalejších staveb svého druhu v Plzeňském kraji.

Farnost Kdyně mi velice vyhovovala svým prožíváním víry. Oficiálně se sice věřící nesetkávají, ale díky dobrému vedení mši svatých i všech aktivit pro farníky se minimálně každou neděli potkávají po mši svaté. Tam se vedou jak duchovní rozhovory, tak i rozhovory o všedním životě. Mezi farníky je i velké množství mladých lidí a rodin s malými dětmi. Věřící tam nevystupují jako anonymní osoby, většina z nich se zná jménem a přáteli se. Díky pravidelnému rytmu farnosti i pravidelným akcím je velké množství z nich určitým způsobem provázáno a tím opravdu tvoří správné církevní společenství, které pomáhá svým členům i samotným faktem, že existuje. Cítila jsem se tam opravdu velmi šťastná, protože jsem neustále nenarážela na přetvářku a povrchnost věřících. Vřele mne přijali mezi sebe. Věřící žijí aktivně v katolickém společenství, ale zároveň se tam žádná úcta, ať k Panně Marii, tak ke svatým nebo andělům, nedostává do extrému.

3.2.6. KOLOVEČ¹⁹

První písemná zmínka o obci pochází z roku 1226. Toto městečko bylo na tom s vírou celkem dost špatně, když vezmeme poměr obyvatel a množství věřících. Proto tam v roce 1999 z doporučení Plzeňského biskupa Mons. Františka Radkovského proběhly misie, jež vedli seminaristé s několika dobrovolníky. Díky nim byla moje cesta k víře a ke vstoupení do

¹⁹ Informační zdroj: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Kolove%C4%8D>

katolické církve jednodušší. Množství věřících se po misiích trochu zvětšilo, ale v konečném důsledku jich přibýlo jen velmi málo, protože když se vše vrátilo k obyčejnému životu, tak většina věřících, co chodila do kostela při misiích a ještě krátce po nich opět přestala mše navštěvovat. Takže až na moje vstoupení do katolické církve a trochu povzbuzení do dalších dnů pro ostatní věřící, kteří mše navštěvují již celé roky se bohužel misie minuly účinkem.

V Kolovči prakticky nedochází ke tvorbě společenství. Není tam nějak výrazná úcta ani ke svatým, ani k Panně Marii. Nelze říci, že jsou věřící neteční, ale většinu věcí příliš neprožívají. Ani je příliš nerozruší návštěva Plzeňského biskupa Mons. Františka Radkovského. Počet věřících se zvyšuje pouze o Vánocích, kdy navštěvují kostel i „sváteční“ věřící či ti, co jsou nevěřící, ale udržují tradice našich předků. Jinak je počet věřících celkem stabilní.

3.2.7. PLZEŇ

Skoro dva roky, co jsem prožila v Plzni, mi poskytly velmi zajímavé zážitky a zkušenosti. Díky tomu zde poskytuji několik srovnání s Domažlickem. Prostředí je plné možností k rozvoji osobnosti a to jak fyzicky, tak psychicky i duchovně. Záleží jen na člověku, co si vybere a jak se rozhodne realizovat svůj život. Rozhodně má člověk v Plzni větší pocit svobody. Bohužel i ve velkoměstě omezují lidské možnosti jeho vlastní sociální podmínky. Naštěstí ty většinou příliš neomezují možnosti k duchovnímu životu.

A) Výhody Plzně – snadná dostupnost mší svatých i ostatních svátostí, velké množství příležitostí k prohlubování duchovního života, možnosti patřit k různým společenstvím či navštěvovat církevní akce. Mše svaté i společenství navštěvují ve většině případech jen věřící, kteří tam opravdu chtějí být a ne jen proto, že udržují tradice.

B) Nevýhody Plzně – anonymita, pokud z nějakého důvodu nemůžete

navštěvovat neustále stejné společenství nebo mše svaté, málo večerních mší, neosobní jednání - jak ze strany věřících, tak duchovních.

C) Výhody Domažlicka – na většině míst existuje určitá pospolitost společenství.

D) Nevýhody Domažlicka – záleží na oblasti, ale na malých městech či vesnicích je špatná dostupnost mší svatých, mše svaté navštěvuje velké množství věřících, kteří si tak uspokojují svoji potřebu udržovat tradice a ne potřebu duchovního života.

4. VYHODNOCENÍ DOTAZNÍKU²⁰

Na první otázku mi 90% věřících odpovědělo, že se jim nejvíce líbí to, že mají ve společenství hodně přátel. U druhé otázky 60% věřících vnímá duchovní povolání jako pozitivní a u svých dětí by s touto volbou souhlasilo 70% dotázaných. U čtvrté otázky mi 75% lidí odpovědělo, že se do aktivit farnosti zapojuje pouze občas. Kněžský celibát uznává 65%. Celých 80% dotázaných si o církvi myslí, že pokroková spíše není, ale o jejím nadčasovém poselství je přesvědčeno celých 90% věřících. U osmé otázky si 50% myslí, že je potřeba se více věnovat starším spoluobčanům a zbylých 50% si naopak myslí, že je potřeba rozvíjet a pozitivně ovlivňovat mládež. Vůči sobě považuje službu kněze určitě za dostatečnou celých 75% věřících. Shrnutí: Většina věřících sice hodnotí církve jako málo pokrokovou, ale její aktivity vnímá pozitivně a prospěšně.

4.1. Celkové shrnutí zmíněných farností

Jak je zřetelné z popisu mnou vybraných farností, tak velmi moc záleží na dané oblasti, kde se vyskytují. V celém domažlickém vikariátu v loňském roce proběhlo celkem²¹ 150 křtů, 7 biřmování, 23 prvních

²⁰ Znění dotazníku je součástí této práce jako příloha č. 2.

²¹ Podrobné údaje viz příloha č. 1

přijímání, 96 630 svatých přijímání jako takových, 25 církevních sňatků, 169 udělení svátosti nemocných, 174 církevních pohřbů. Celkem se ve vikariátě uskutečnilo 1393 nedělních bohoslužeb a navštívilo je celkem 1784 věřících (počítáno ze součtu věřících, kteří přišli v jednu vybranou neděli do kostela v celém vikariátě). A teď je otázka, zda tato fakta máme hodnotit jako pozitivní či nikoli. Já sama jsem došla k názoru, že to nelze objektivně posoudit. Každý rok je něčím charakteristický, vždy něco věřící ovlivňuje, ale pokaždé je to něco jiného, např. v tomto roce to bude hospodářská krize. Mění se kněží, věřící migrují jak po vikariátě, tak po celé České republice. Každá farnost se vyvíjí, ale množství praktikujících věřících i jejich osobní prožívání ovlivňuje tolik faktorů, že sice můžeme sledovat statistiku návštěvnosti i potřeby svátostí, ale přesto naprosto nemusíme vědět nic o tom, co tito lidé prožívají. Proto jsem došla k názoru, že bude nejlepší nikomu ze čtenářů nevnucovat můj názor, který podle mne nikdy nebude dostatečně objektivní, aby se dal brát za plnohodnotný. Proto ať si závěry udělá každý čtenář sám, podle vlastních životních zkušeností a znalostí, protože i tak bude jeho osobitý názor správný.

POUŽITÉ INFORMAČNÍ ZDROJE

Wikipedie, otevřená encyklopedie: Církev [online]. 2009-01-16. [citováno 2009-03-30]. Dostupné na WWW: <http://cs.wikipedia.org/wiki/C%C3%ADrkev>

Wikipedie, otevřená encyklopedie: Římskokatolická církev v Česku [online]. 2009-04-24. [citováno 2009-03-30]. Dostupné na WWW: http://cs.wikipedia.org/wiki/Katolick%C3%A1_c%C3%ADrkev_v_%C4%8Cesku

Plzeňská Diecéze [online]. 2008-01-21. [citováno 2009-04-02]. Dostupné na WWW: <http://www.bip.cz/index.php>

Oficiální web města Domažlice [online]. 2009-04-25. [citováno 2009-03-22]. Dostupné na WWW: www.domazlice.info

Farnost Domažlice [online]. 2009-04-20. [citováno 2009-03-22]. Dostupné na WWW: www.farnostdomazlice.cz/index.htm

Farnost sv. Petra a Pavla, Horšovský Týn [online]. 2008-09-23. [citováno 2009-03-23]. Dostupné na WWW: www.horsovskytyn.cz/farnost/

Hostouň, oficiální web města [online]. 2009-04-29. [citováno 2009-03-23]. Dostupné na WWW: www.hostoun.cz

Město Kdyně [online]. 2008-09-29. [citováno 2009-03-22]. Dostupné na WWW: www.kdyne.cz

Wikipedie, otevřená encyklopedie: Koloveč [online]. 2009-04-28. [citováno 2009-03-30]. Dostupné na WWW: <http://cs.wikipedia.org/wiki/Kolove%C4%8D>

PŘEHLED PŘÍLOH

1. Diecéze Plzeňská - Hlášení o úkonech duchovní správy za rok 2008
2. Dotazník

PŘÍLOHY

DOTAZNÍK

Co vnímáte jako klad ve vaší farnosti?

- a) hodně přátel v ostatních věřících
- b) snadnou dostupnost mší
- c) vřelý přístup kněze
- d) aktivity ve farnosti

Jak se stavíte k povolání duchovního života, zasvěcenému životu?

- a) vnímám jej jako pozitivní
- b) vnímám jej jako nutnost (ve společnosti musí být zastoupen tento druh lidí)
- c) naprosto to nechápu, ale akceptuji
- d) nesouhlasím s tím, je to omezování lidské svobody

Byli byste rádi, kdyby se vaše děti vstoupit do zasvěceného života?

- a) ano, ale musel/a bych si zvyknout na odloučení
- b) ano, je to dobrá volba, určitě vykoná něco prospěšného
- c) ne, nejraději bych to nikdy nedovolil/a
- d) ne, naprosto s tím nesouhlasím a udělám vše abych tomu zabránil/a
- e) nebudu bránit, ale vnitřně s tím nebudu nikdy souhlasit
- f) ano přijmu to dovolím, protože chci aby mé dítě bylo v životě šťastné

Zapojujete se do aktivit ve farnosti?

- a) ano
- b) ne
- c) občas
- d) spíše ne

Uznáváte kněžsky celibát?

- a) ano
- b) ne

Vnímáte katolickou církev jako pokrokovou ?

- a) spíše ano
- b) spíše ne

Je její poselství podle vás nadčasové

- a) určitě
- b) myslím, že ano
- c) myslím, že ne
- d) nevím

Myslíte si že farnost by se měla věnovat více starším lidem a nemocným a nebo péči o mládež?

- a) spíše starším lidem
- b) spíše mládeži

Připadá vám služba kněze vůči vám dostatečná?

- a) ano, určitě
- b) spíše ano
- c) spíše ne

DIECÉZE PLZEŇSKÁ Hlášení o úkonech duchovní správy za rok 2008

VRAŠTÁT DOKONČUJE		VĚKOVÉ SKUPINY										SEX										SOCIÁLNÍ SITUACE										PODMÍNKY ŽIVOTNÍHO STÁTU																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																																	
		do 1 roku					od 1 do 7 let					nad 14 let					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani					břimšovani					CELKEM					břimšovani		

MČ/oblast domácnice	celkem	příchody		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví		příchody z církví		příchody do církví	
---------------------	--------	----------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--	-------------------	--	--------------------	--

MUNICIPALITA DOMAŽLICE	KANTON DOMAŽLICE				KATOLICKÁ MISIJSKÁ				SPOLUČENOSTI ALADUČE				počet katechetů		vlastní a lesní		
	Starý		říný		Starý		oděti		Starý		příslu		z toho neplacených		z toho placených		
říný	počet dětí		počet skupin		počet skupin		počet skupin		počet skupin		počet skupin		počet skupin		počet skupin		
	počet dětí		počet skupin		počet skupin		počet skupin		počet skupin		počet skupin		počet skupin		počet skupin		
Celkem																	
Domažlice	0	0	51	5	0	0	0	0	1	15	2	2	0	2	1	1	5
Hradišský Týn	0	0	20	3	0	0	0	0	0	20	3	3	0	0	0	0	3
Bohyně	24	2	16	2	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	1	0	2
Hradiš p. Černh.	12	2	6	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1
Koloveč	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	3
Hlavoň	0	0	4	2	0	0	0	0	0	0	0	0	2	0	0	0	4
Hradiš	26	3	0	0	0	0	0	0	1	3	1	1	0	0	0	0	4
Hradišovice	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	3
Stará	0	2	8	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	1	0	2
celkem	28	9	105	14	0	0	0	0	2	48	6	6	2	4	3	1	34